

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/37/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712220234
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1712220234.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: X/ H. Y., Q.. XX.XX.XXXX, U. H. XX, X/ P. Y., Q., XX.XX.XXXX, U. Š. XXX/XX, J., obaja zast. advokátkou JUDr. Evou Klemovou, M. R. Štefánika 1, Pezinok o zaplatenie 8.043,45 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 29. novembra 2016, č.k. 4C/103/2014-188, taktó

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/ a 2/ **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovaným 1/ a 2/ (ďalej spolu aj ako „žalovaní“) domáhal zaplatenia sumy 8.043,45 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 331,69 eur a úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 6.455,45 eur od 03.04.2012 do zaplatenia a priznal žalovaným plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca svoju žalobu, doručенú na súd dňa 27.11.2012, odôvodnil tým, že Slovenská sporiteľňa a.s. ako veriteľ uzatvorila so žalovanými ako dlžníkmi, dňa 07.08.2006 zmluvu č. 188081526, na základe ktorej im poskytla peňažné prostriedky. Podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti sú upravené v predmetnej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach k nej pripojených. Keďže žalovaní neplnili splátky v stanovených termínoch, odstúpila Slovenská sporiteľňa a.s. od zmluvy a vyzvala žalovaných na úhradu dlžnej sumy. Následne ako postupca postúpila naňho (žalobcu) ako postupníka pohľadávku voči žalovaným, ktorá ku dňu postúpenia predstavovala sumu vo výške 8.443,45 eur, ktorá pozostávala z istiny 6.855,45 eur, riadneho úroku 331,60 eur, úroku z omeškania 1.241,45 eur a ostatného príslušenstva 14,95 eur. Žalobca tvrdil, že žalovaný 1/ uznal záväzok v dohode o uznaní záväzku. Uplatňuje si aj zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 29.09.2011, nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, resp. po dni riadnej splatnosti úveru podľa prílohy k zmluve a pokiaľ nenastala splatnosť úveru si uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom, nasledujúcim po dni doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, alebo splatnosti prvej neuhradenej splátky podľa dohody o uznaní dlhu. Žalovaná 2/ vzniesla v odpore proti platobnému rozkazu námietku premlčania istiny a príslušenstva a tvrdila, že právny vzťah sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka a predpisov upravujúcich právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, že vec je potrebné posúdiť z hľadiska nekalých obchodných praktík, že z čl. 3 bod 4 dohody

o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 26.01.2012 vyplýva, že pohľadávka bola už v čase podpisu predmetnej dohody premlčaná, a že nekalou obchodnou praktikou sa žalobca pokúsil dosiahnuť vymožitelnosť premlčanej pohľadávky. Uznanie premlčaného dlhu žalovaným 1/ považovala za právne neúčinné. Súd prvej inštancie skonštatoval, že na jeho výzvu na predloženie odstúpenia pôvodného veriteľa od zmluvy o úvere, doplnil žalobca podaním zo dňa 03.05.2016 skutkové odôvodnenie žaloby tak, že špecifikoval pohľadávku, uviedol, že žalovaní čerpali úver vo výške 4.979,09 eur (150.000 Sk) a splatili len 1.545,47 eur, a tvrdil tiež, že nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, že nedošlo ani k odstúpeniu od zmluvy, a že úver sa stal splatným dňom jeho konečnej splatnosti dňa 20.07.2011.

3. Dokazovanie vykonal výsluchom strán sporu a oboznámením listinných dôkazov a ustálil, že dňa 07.08.2006 uzavreli žalovaní ako dlžníci so Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom písomnú zmluvu o splátkovom úvere č. 188081526, ktorou sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovaným spotrebný bezúčelový úver vo výške 150.000 Sk jednorazovo bezhotovostne s dohodnutou úrokovou sadzbou 12,6 % p.a. a žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver splatiť spolu so zmluvným úrokom a poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 3.000 Sk a poplatkom za správu úveru vo výške 60 Sk mesačne v 59 pravidelných mesačných splátkach vo výške 3.484 Sk počnúc dňom 20.09.2006 s konečnou splatnosťou dňa 20.07.2011. Podľa zmluvy mali žalovaní právnenému predchodcovi žalobcu zaplatiť sumu $59 \times 3.484 \text{ Sk} = 205.556 \text{ Sk}$ (6.823,21 eur). V tejto súvislosti konštatoval, že žalobca v konaní skutkovo rozporne tvrdil úhrady žalovanými najprv vo výške spolu 1.545,47 eur a následne iba vo výške 1.296,11 eur. Zo žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu ustálil, že žalovaní čerpali poskytnutý úver dňa 08.08.2006 a splácali ho od 08.08.2006 do 02.06.2008 spolu v sume 1.589,29 eur. Zistil, že Slovenská sporiteľňa a.s. ako postupca postúpila na žalobcu ako postupníka písomnou zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1285/2011/CE zo dňa 28.09.2011 pohľadávku s príslušenstvom postupcu voči žalovaným, pričom ku dňu postúpenia bola táto pohľadávka vo výške 8.443,45 eur s vyznačením dátumu poslednej úhrady dňa 02.06.2008 a výšky poslednej úhrady 232,36 eur a počtom dní omeškania 1183 (3 roky a 88 dní). Postúpenie pohľadávky vo výške 8.443,45 eur postupca oznamoval žalovaným písomne, podaním na poštovú prepravu dňa 25.10.2011. Mal preukázané, že dňa 11.01.2012 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 6C 157/11-14 zo dňa 01.12.2011 o rozvoде manželstva žalovaných. Ďalej zistil, že dňa 26.01.2012 podpísal žalovaný 1/ ako dlžník formulárové tlačivo žalobcu označené ako Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Konštatoval, že dohoda obsahovala v čl. 1 Zmluvné strany: označenie veriteľa (žalobcu), dlžníka (iba žalovaného 1/) a pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa a.s.). Čl. 2 Uznanie záväzku, obsahoval text uznania dlžníkom čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 188081526 zo dňa 07.08.2006 s pôvodným veriteľom, s tým, že celková dlžná suma je vo výške 9.753,60 eur. Čl. 3 Forma splatenia záväzku obsahoval v bode 1. záväzok dlžníka splatiť tento záväzok v 48 pravidelných splátkach v minimálnej výške po 200 eur k 25. dňu v mesiaci, pričom dátum prvej splátky je 25.02.2012 a poslednej splátky 25.01.2016. Podľa bodu 3.2. bol prílohou dohody splátkový kalendár, bod 3.3. obsahoval označenie bankového účtu žalobcu, prípadne plnenie poštovým poukazom. Bod 3.4. čl. 3 obsahoval text: „Dlžník sa zaväzuje k úhrade príslušenstva pohľadávky vyplývajúceho zo zmluvy a príslušných úrokov z omeškania. Dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch.“

4. Zosumarizoval podstatné prednesy strán sporu. Poukázal na obsah výpovede žalovaného 1/, ktorý objasnil okolnosti podpísania Dohody o uznaní záväzku a tvrdil jednak psychický nátlak zo strany žalobcu, ako aj to, že žalobca mu dal len podpísať papier bez akéhokoľvek vysvetlenia. Uviedol tiež, že právna zástupkyňa žalovaných na pojednávaní dňa 20.09.2016 namietala, že z listinných dôkazov žalobcu nevyplýva, či postupca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) splnil predpoklady platného postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (výzva dlžníkovi na zaplatenie s uvedením dlžnej sumy a omeškание dlžníka ďalších 90 dní od doručenia uvedenej výzvy). Poukázala na to, že ak sa úver stal splatným až uplynutím dňa konečnej splatnosti úveru dňa 20.07.2011, tak do dňa postúpenia pohľadávky 28.09.2011 by išlo o omeškание iba 70 dní, a keďže žalovaným nebola doručená žiadna výzva, neboli tieto dve podmienky splnené a zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná podľa ust. § 39 Obč. zák. pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky a v takom prípade žalobca nie je aktívne legitimovaný. Žalobca na to argumentoval tým, že v prípade, ak postúpenie pohľadávky relevantne dlžníkovi oznámi postupca, bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla, sa dlžník nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky

preukazoval zmluvou o postúpení postupník. Poukázal na výnimku v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, že ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahne jeden rok, môže postúpiť takúto pohľadávku inej banke aj bez súhlasu klienta, pričom omeškanie žalovaných v súdnej veci podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok bolo ku dňu postúpenia pohľadávky 1183 dní, teda presiahlo 1 rok. a že podľa čl. 19 bod 16 Všeobecných obchodných podmienok „klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky... na tretiu osobu...“. Žalovaní zotrvali na svojich argumentoch a zdôraznili, že čl. 19 bod 16 VOP právneho predchodcu žalobcu bol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku v konaní 6C/96/2014 na OS Žilina (rozsudok zo dňa 13.10.2015 v spojení s rozsudkom KS Žilina 5Co/48/2016 zo dňa 23.02.2016).

5. Vec posúdil právne podľa ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 488, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 565, § 879j Obč. zák., § 2 písm. a) a § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s použ. § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 5b zák. č. 250/2007 Z.z.. Najskôr s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo 210/2001 zo dňa 11.06.2013 ustálil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu s odôvodnením, že vychádzal zo žalobcom preukázaného oznámenia postúpenia pohľadávky postupcu dlžníkom bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.09.2011.

6. Následne dospel k záveru, že žalobcom žalovaná suma s príslušenstvom je v celom rozsahu premlčaná, a preto žalobu zamietol. Súhlasil s tvrdením žalobcu, že zmluva o úvere bola v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obch. zák. tzv. absolútnym obchodom, avšak právne vzťahy vzniknuté z tohto zmluvného vzťahu sa spravujú Občianskym zákonníkom vzhľadom na povahu jej účastníkov a povahu zmluvného vzťahu. Ide o spotrebiteľskú zmluvu, pretože právny predchodca žalobcu sa ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovaným ako spotrebiteľom úver, spotrebiteľia sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zmluva bola uzavretá v rámci podnikateľskej činnosti veriteľa, ktorý v nej vystupuje ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia. Ustálil, že na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 07.08.2006, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným dňa 08.08.2006 úver vo výške 150.000 Sk, vznikla žalovaným povinnosť splniť svoj záväzok vrátiť úver veriteľovi dohodnutým spôsobom, teda splatiť úver s úrokom a dohodnutým poplatkom v 59 mesačných splátkach po 3.484 Sk v čase od 20.09.2006 do 20.07.2011. Vzhľadom na rozporné tvrdenia žalobcu, ktorý uvádzal rôzne sumy, ktoré mali žalovaní na úver splatiť, ustálil, že uhradili 1.589,29 eur v dobe od 08.08.2006 do 02.06.2008 a po postúpení pohľadávky žalobcovi zaplatili 400 eur. Za účelovú zmenu vyhodnotil zmenené skutkové tvrdenia žalobcu o tom, kedy mala nastať splatnosť celej nesplatennej časti úveru, keď v žalobe podanej na súd dňa 27.11.2012 tvrdil, že postupca od úverovej zmluvy odstúpil z dôvodu neplnenia si zmluvných povinností dlžníkmi splácať úver riadne a včas, pričom tomuto tvrdeniu korešpondovala aj príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok s vyznačením celej sumy „istiny“ vo výške 6.855,45 eur po splatnosti s uvedením počtu dní omeškania 1183, čo je 3 roky a 88 dní. Poukázal na to, že žalobca tieto skutkové tvrdenia nezmenil po doručení odporu žalovanou 2/, ale skutkovo žalobu zmenil až v písomnom podaní zo dňa 03.05.2016, v ktorom zase tvrdil, že v predmetnej veci nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a nedošlo ani k odstúpeniu od zmluvy, ale úver sa stal splatným automaticky dňom splatnosti poslednej splátky úveru dňa 20.07.2011. S týmto tvrdením sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko tomu nezodpovedali listinné dôkazy žalobcu (príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a ani Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 26.1.2012) a vyhodnotil, že ak by mal žalobca za to, že postúpená pohľadávka voči žalovaným nie je premlčaná, neexistoval by reálny dôvod na to, aby kontaktoval žalovaného 1/ vo veci splatenia dlhu a sám do ním jednostranne sformulovanej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 26.01.2012, ktorú iniciatívne žalovanému 1/ predložil na podpis, zakomponoval aj čl. 3 bod 4 veta druhá, podľa ktorého mal žalovaný 1/ vyhlásiť, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch a na základe uvedeného mal za preukázané, že nárok žalobcu v čase podania žaloby na súd, resp. už ku dňu 26.01.2012 bol vo všeobecnej trojročnej lehote premlčaný. Vo vzťahu k dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 26.01.2012 vyhodnotil, že keďže bola uzatvorená po právoplatnosti rozvodu manželstva žalovaných a zmluva o splátkovom úvere neobsahuje dohodu strán o solidárnom záväzku dlžníkov, dohoda sa na žalovanú 2/ nevzťahuje. Ďalej poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej boli obsahovo identické dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach v spotrebiteľských sporoch totožného žalobcu ako postupníka úverových pohľadávok bánk posúdené za absolútne neplatné právne úkony podľa ust.

§ 37 ods. 1 Obč. zák. (absencia slobodnej vôle dlžníka takýto jednostranný právny úkon urobiť). Za skutkových okolností posudzovanej veci dospel k rovnakému záveru. Na vec aplikoval na ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane posúdenia otázky premlčania, a to s poukazom na judikatúru ÚS SR (sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013 a I. ÚS 101/2016-9 zo dňa 17.02.2016).

7. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p. po závere, že žalovaní mali v konaní plný úspech, s tým, že o výške náhrady rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, včas odvolanie, v ktorom tvrdil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alebo ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že úver sa stal splatným uplynutím jeho konečnej splatnosti dňa 20.07.2011 a k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 28.09.2011. Namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie pri posudzovaní premlčania vychádzal z počtu dní omeškania, ako údaju uvedeného v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok (1183 dní) a spojil počet dní omeškania s predčasným ukončením zmluvy, dospel tak na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože počet dní omeškania, uvedený v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, vyjadruje počet dní, ktoré uplynuli od splatnosti splátky, s ktorou sa žalovaní dostali prvýkrát do omeškania a zdôraznil, že uvedený počet dní omeškania nemožno spájať s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru postupom a ani s iným právnym úkonom, na základe ktorého by došlo k splatnosti všetkých splátok úveru do budúcnosti. Uviedol, že v konaní nevedel preukázať ukončenie zmluvy pred uplynutím konečnej splatnosti úveru, a preto tvrdil, že v danom prípade postupca nevyužil svoje oprávnenie a neodstúpil od uzavretej zmluvy resp. ani predčasne neukončil zmluvu iným spôsobom. Mal tiež za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, keď na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka s odôvodnením, že ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-záväzkový vzťah a to aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. S poukazom na niekoľko súdnych rozhodnutí podporujúcich jeho argumentáciu uviedol, že predmetná úverová zmluva bola uzatvorená dňa 07.08.2006, že v období do 31.12.2007 sa ust. § 52 až 54 Obč. zák. vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Obč. zák., ako aj na zmluvu podľa ust. § 55 Obč. zák., a že na účastníkov úverovej zmluvy, ktorá bola upravená v Obchodnom zákonníku, sa nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3 Obč. zák.. Uviedol, že vzhľadom na novelizované ust. § 52 ods. 1 Obč. zák., pokiaľ bola uzatvorená zmluva o úvere pred dňom 01.01.2008, kde bol dlžník spotrebiteľom tak, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až 54 Obč. zák., ale podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Keďže konečná splatnosť úveru nastala dňom 20.07.2011, zastával názor, že svoje právo uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, keď k jeho premlčaniu by došlo až dňa 21.07.2015. Zopakoval, že so žalovaným 1/ uzatvoril dňa 26.01.2012 dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorá spíňa všetky náležitosti vyžadované zákonom pre platnosť uznania záväzku zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Mal potom za to, že žalovaný 1/ uznal záväzok v súlade s ust. § 323 Obch. zák.. Poukázal tiež na to, že (žalobca) je subjektom, ktorého predmetom činnosti je mimosúdne vymáhanie pohľadávok, a so svojou pohľadávkou sa mohol obrátiť priamo súd, avšak žalovanému 1/ poskytol možnosť splácania dlžnej sumy v pravidelných mesačných splátkach pod podmienkou, že žalovaný 1/ uzná čo do dôvodu a výšky svoj záväzok. Súdu prvej inštancie vytkol, že svojím prístupom poprel procesnú zásadu rovnosti strán sporu a došlo k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Opäť poukázal na pre jeho argumenty priaznivé rozhodnutia súdov a nestotožnil sa s tvrdením súdu, že predmetná dohoda je absolútne neplatným právnym úkonom pre absenciu slobodnej vôle dlžníka, pretože z výsluchu žalovaného 1/ vyplynulo, že k podpisu dohody nebol žiadnym spôsobom donucovaný, a že takáto dohoda bola opakovane vystavená súdnej kontrole.

9. K odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadrili žalovaní, ktorí uviedli, že nie je pravdou, že žalobca v konaní opakovane tvrdil, že k odstúpeniu od zmluvy, resp. inému ukončeniu zmluvy pred uplynutím konečnej splatnosti úveru nedošlo, pretože odstúpenie od zmluvy a mimoriadnu splatnosť tvrdil až do dňa 05.05.2016. Tu poukázali na obsah žaloby žalobcu, z ktorej

vyplýva, že žalobca svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy skutkovo vymedzil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku odstúpenia od zmluvy, pričom takto vymedzený nárok uplatňoval až do dňa 05.05.2016, keď v podaní doručenom súdu dňa 06.05.2016 uviedol, že v predmetnej veci nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, ani nedošlo k odstúpeniu od zmluvy a úver sa stal splatným automaticky dňom jeho konečnej splatnosti dňa 20.07.2011. Vывodili, že celý dlh sa nestal splatným, a preto bol žalobca žalobou oprávnený uplatňovať si iba zaplatenie jednotlivých dlžných splátok s príslušenstvom, pri ktorých premlčacia doba plynula odo dňa splatnosti každej z nich. Pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil so záverom, že nárok na zmluvné plnenie bol premlčaný, vzniesli námietku premlčania vo vzťahu ku všetkým splátkam a ich príslušenstvu, splatným pred dňom 27.11.2009. Nestotožnili sa s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie na daný spor nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a tvrdili, že rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/3/2011, 6MCdo/4/2012 a 7MCdo/9/2014, na ktoré žalobca poukazuje, a z ktorých odvodzuje svoju argumentáciu ohľadom nutnosti aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, boli vydané pred 01.04.2015, teda v čase pred nadobudnutím účinnosti ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ust. § 52 ods. 2 tretej vety Obč. zák. a boli prekonané inými súdnymi rozhodnutiami. Vo vzťahu k dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 26.01.2012 konštatovali, že táto bola uzavretá po právoplatnosti rozvodu manželstva žalovaných, že ju uzavrel iba žalovaný 1/, že zmluva o splátkovom úvere zo dňa 07.08.2006 neobsahuje dohodu žalovaných s pôvodným veriteľom o solidárnom záväzku, a preto sa na žalovanú 2/ nevzťahuje. V tejto súvislosti tiež poukázali na rôzne súdne rozhodnutia a tvrdili, že predmetnej dohode nie je možné priznať právne účinky, ktoré ňou boli sledované. Zotrvávali na námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu rozporu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.09.2011 s ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2011 Z.z. o bankách a tvrdili, že žalobca nepreukázal, že žalovaní boli jeho právnym predchodcom (bankou) pred postúpením pohľadávky vyzvaní na zaplatenie dlhu, s ktorým boli v omeškaní, a napriek tomu pohľadávku postúpil. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.02.2015 a Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Co/328/2015 zo dňa 27.07.2016. Dodali, že identická zmluvná podmienka ako je zmluvná podmienka uvedená v čl. 19 bod 16 VOP, v ktorej klient vyjadruje výslovný súhlas s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, bola určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co/48/2016 zo dňa 23.02.2016. Uzavreli, že v konaní nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky, že zo zmluvy o úvere možnosť postúpenia nevyplýva, keďže zmluvná podmienka umožňujúca postúpenie je neprijateľná, a teda nie je možné hovoriť o platnom postúpení pohľadávky banky voči žalovaným na žalobcu, a teda ani o existencii aktívnej legitímácie žalobcu.

10. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaných nevyjadril.

11. Keďže mal odvolací súd za to, že na prejednávajúcu vec sa vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzval strany sporu výzvou zo dňa 01.12.2021, aby sa k možnému použitiu ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 39 a § 525 ods. 2 Obč. zák. vyjadrili, pretože mienil podrobiť súdnej kontrole dodržanie podmienok pri postúpení bankovej pohľadávky určených v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a v nadväznosti na to aj ust. § 39 a § 525 ods. 2 Obč. zák.. Predmetná výzva bola procesným stranám doručená dňa 15.12.2021.

12. Žalobca sa k tejto výzve odvolacieho súdu vyjadril podaním zo dňa 22.12.2021, v ktorom uviedol, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, a že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek opakovaným písomným výzvam v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Mal za to, že vo veci nedošlo k porušeniu predmetného ustanovenia. Zároveň argumentoval tým, že táto skutočnosť je v zmysle ust. § 151 C.s.p. nesporným skutkovým tvrdením, keďže skutočnosť, že postupca pri postúpení pohľadávky dodržal postup podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nebola protistranou rozporovaná. V tomto podaní namietal aj nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ a tvrdil, že vo vzťahu k nemu bolo konanie právoplatne skončené platobným rozkazom, ktorý vydal súd prvej inštancie pod sp. zn. 6Ro/683/2012 dňa 26.03.2013, a ktorý odporom napadla len žalovaná 2/.

13. Žalovaní sa k výzve odvolacieho súdu vyjadrili podaním zo dňa 27.12.2021 a poukázali v ňom na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, na základe ktorého podmienky podľa ust. § 92

ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Ďalej citovali z rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 a rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020, podľa ktorých je zo zákona o bankách rozhodujúcou skutočnosťou preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, čo sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Zdôraznili, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože nepreukázal, že banka ich kedykoľvek pred 29.06.2011, teda najneskôr 90 dní pred postúpením pohľadávky dňa 28.09.2011, vyzvala na úhradu omeškaných splátok splatných do 20.06.2011, že s úhradou splátky splatnej dňa 20.07.2011 v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nemohli byť viac ako 90 dní v omeškaní, ani keby žalobca preukázal, že pred postúpením banka žalovaných vyzvala, pretože 90-dňová lehota by v takom prípade uplynula najskôr dňa 18.10.2011. Vzhľadom na uvedené argumentovali, že nedodržanie podmienok vyplývajúcich z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilo, že postúpenie pohľadávky nebolo podľa tohto osobitného predpisu dovolené a zmluva o postúpení pohľadávok je pre jej rozpor so zákonom absolútne neplatným právnym úkonom podľa ust. § 39 Obč. zák.. S poukazom na súdne rozhodnutia tiež konštatovali, že zmluvné dojednanie medzi bankou a žalovanými, z ktorého vyplýva, že žalovaní vyslovujú súhlas s oprávnením banky kedykoľvek postúpiť akékoľvek pohľadávky voči nim v pozícii dlžníkov na tretiu osobu, bolo určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že toto zmluvné dojednanie vyplýva z vopred dodávateľom pripraveného návrhu na uzavretie úverovej zmluvy, že je obsiahnuté vo vopred predformulovaných všeobecných obchodných podmienkach a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neplatné.

14. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

16. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vo veci samej zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaných domáhal zaplatenia sumy 8.043,45 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o splátkovom úvere, ktorú uzatvorili Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka v pozícii veriteľa so žalovanými v pozícii dlžníkov dňa 07.08.2006, a ktorú zmluvou o postúpení pohľadávok veriteľ ako postupca postúpil na žalobcu ako postupníka dňa 28.09.2011 (keď žalovaní svoj záväzok riadne a včas neplnili) s odôvodnením, že žalobcom uplatnený nárok je v celom rozsahu premlčaný. Odvolací súd uvádza, že hoci rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, učinil tak z iných dôvodov, než preto, že by bol žalobcom uplatnený nárok premlčaný. Nestotožnil sa totiž s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca má v tomto spore aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie si nároku vyplývajúceho mu z titulu uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a.s., keď dospel opačnému záveru, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, a preto je zamietnutie jeho žaloby napadnutým rozsudkom správne. V tejto súvislosti pripomína, že súd prvej inštancie neskúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.09.2011, keď s poukazom na ust. § 524 ods. 1 a 2 a § 526 ods. 1 a 2 Obč. zák. a na skutočnosť, že postúpenie pohľadávky žalovaným oznámil postupca, mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolací súd podrobil súdnej kontrole dodržanie podmienok pri postúpení bankovej pohľadávky. Vychádzal pri tom zo skutkového stavu tak, ako zistil súd prvej inštancie, nad rámec už ním použitých zákonných ustanovení aplikoval pri právnom posúdení nižšie uvedené ustanovenia zákonov a prijal nasledovné závery.

17. Na vysvetlenie problematiky odvolací súd uvádza už ustálenú, a v posudzovanej veci plne aplikovateľnú judikatúru najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej sa aktívnu vecnou legitímáciou rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho

konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vo svetle tejto ustálenej judikatúry odvolací súd v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie predmetnej žaloby, keďže jej ustálenie je nevyhnutným predpokladom pre ďalšie konanie o odvolaní žalobcu. Pokiaľ totiž odvolací súd vyhodnotí, tak ako v tomto prípade, že žalobca nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v prejednávanej spore, je to jednoznačný dôvod na potvrdenie rozhodnutia o zamietnutí jeho žaloby (bez toho, aby sa zaoberal odvolacími námietkami ohľadne merita veci).

18. V danom prípade žalobca založil svoju aktívnu vecnú legitímáciu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1285/2011/CE (č.l. 22) uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 28.09.2011. Predmetnou zmluvou postúpila banka svoju pohľadávku voči žalovaným z titulu uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere č. 0188081526 zo dňa 07.08.2006 na žalobcu. Je nepochybné, že v predmetnej zmluve o splátkovom úvere, ako aj v zmluve o postúpení pohľadávok vystupovala na strane veriteľa a postupcu banka. Na základe uvedeného je zrejmé, že v takom prípade spadá postúpenie pohľadávky banky na nebankový subjekt pod právny režim ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré stanovuje podmienky, bez splnenia ktorých nemôže dôjsť k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky na nebankový subjekt. Keďže odvolací súd mienil v odvolacom konaní aplikovať ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a s tým súvisiacim ust. § 39 Obč. zák. vyjadrili, na čo obe strany doručili svoje vyjadrenia. Žalovaní poskytli kvalifikované vyjadrenie, v ktorom zotrvali na námietke, ktorú opakovane prezentovali už v konaní pred súdom prvej inštancie, že postúpenie pohľadávky banky na žalobcu je neplatné a žalobca nie je v spore aktívne vecne legitímovaný. Žalobca mal za to, že jeho právny predchodca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, a že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek opakovaným písomným výzvam v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Ak žalobca vo svojom vyjadrení tvrdil, že skutočnosť, že postupca pri postúpení pohľadávky dodržal postup podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nebola protistranou rozporovaná, a preto je v zmysle ust. § 151 C.s.p. nesporným skutkovým tvrdením, odvolací súd pripomína, že žalovaní už v základnom konaní opakovane namietali nedodržanie postupu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a z toho plynúci nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v spore. Naviac, v danom prípade predsa nejde o žiadne skutkové tvrdenie, ale o právne posúdenie, vykonanie ktorého prináleží súdu. Ďalšie žalobcom predostreté argumenty nemali súvis s výzvou odvolacieho súdu. Mohli by byť ďalšími odvolacími dôvodmi, boli však uplatnené po uplynutí lehoty stanovenej v ust. § 365 ods. 3 C.s.p., a preto na ne odvolací súd nemohol prihliadať.

19. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Podľa ust. § 39 Obč. zák. je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktorá sa podrobne venuje problematike postúpenia bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, a ktorá je plne použiteľná na prejednávanú vec. V rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018 Najvyšší súd SR uviedol, že „rozborm ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona treba dospieť k tomu, že

celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Obč. zák.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok). Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hocako tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva malo byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom. Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarca na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Druhou stranou rovnakej obraznej mince je potom, že na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie učiniť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zák.).“

21. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, podľa ktorého „rozhodujúcou okolnosťou v prejednanom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomínať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB),

aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyučuje.“ Záverom citovaného rozhodnutia ešte najvyšší súd vysvetlil podstatu systematického zaradenia predmetného ustanovenia zákona o bankách a vyslovil, že „aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyučujú, práve naopak sa prekrývajú.“

22. Po preskúmaní predloženého súdneho spisu a vo svetle rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít možno konštatovať, že v danom prípade žalobca nespĺnil už prvú podmienku v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nepreukázal výzvu pôvodného veriteľa (banky), ktorý má v úmysle postúpiť bankovú pohľadávku na nebankový subjekt, adresovanú dlžníkom (žalobcom), ktorí sú v omeškaní so splatením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 dní. Je nesporné, že v posudzovanej veci ide o spotrebiteľský spor, čo správne vyhodnotil už súd prvej inštancie (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru), že posledná splátka úveru bola splatná dňa 20.07.2011, a že k postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu došlo dňa 28.09.2011, pričom žalobca zároveň nepreukázal a ani len netvrdil, že by banka, v právnej pozícii vtedajšieho veriteľa žalovaných, týchto akýmkoľvek spôsobom vyzvala na úhradu ich omeškaných splátok. Nemôže obstať ani argument žalobcu, ktorý spočíval v tvrdení, že žalobcovia boli v omeškaní so splatením čo len časti svojho záväzku po dobu dlhšiu ako jeden rok, keďže v zmysle ust. § 92 ods. 8 znenie tretej vety za bodkočiarkou zákona o bankách, toto neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok, keď aj toto tvrdenie bolo vyvrátené vyššie citovanou ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť. Možno teda uzavrieť, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok určených v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách jeho právnym predchodcom, a preto je takéto postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 39 Obč. zák. absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovaným (teda pohľadávky, ktorej zaplata sa žalobca v tomto spore domáha) na žalobcu, je nepochybné, že žalobca nemá v tomto konaní aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie ním tvrdenej nároku. Ak súd prvej inštancie jeho žalobu v celom rozsahu zamietol, rozhodol správne a odvolací súd s týmto zamietajúcim výrokom vzhľadom na vyššie uvedené argumenty súhlasí. Dodáva, že vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore a od toho sa odvíjajúce potvrdzujúce rozhodnutie v odvolacom konaní, nepovažoval odvolací súd za potrebné zaoberať sa odvolacími námietkami žalobcu.

23. Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovaným 1/ a 2/, plne úspešným v odvolacom konaní, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).